

ΛΟΥΡΕΤΖΑΚΗΣ ΣΥ

ΠΩΛΗΣΕΙΣ & ΕΠΙΣΚΕΥΕΣ ΠΟΔΗ

ΕΠΙΣΚΕΥΕΣ • ΑΝΤΑΛΑΚΤΙΚΑ • ΕΛΑΣΤΙΚΑ • Κ
• ΑΞΕΣΟΥΑΡ • ΕΛΕΓΧΟΣ ΚΤΕΟ ΜΟΤΟΣΥΚΛ

Φ. ΠΑΣΠΑΤΗ 22 ΧΙΟΣ | Τ. 22710.25994 (100m ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ Α

Άποψη 7/1/16 10:16 τελ. ενημ.: 7/1/16 10:16

Γράμμα από τον Αϊλάν

Ελπίδα Γεωργαντή

81
Κοινοποιήσεις

Facebook

Twitter

E-mail

Είμαι ο Αϊλάν. Γεννήθηκα πριν τρία χρόνια στη Συρία. Ήμουν ακόμα πολύ μικρός και δεν μπορούσα να καταλάβω τι σημαίνει

πόλεμος, ξεριζωμός, προσφυγιά, σπαραγμός. Μπορεί να μην καταλάβαινα, τρώμαζα όμως, όταν άκουγα τις εκκωφαντικές εκρήξεις από τις βόμβες και τους πυροβολισμούς. Ένιωθα τη ζεστασιά της αγκαλιάς της μάνας μου, κάθε φορά που άνοιγε τα χέρια της σαν φτερούγες για να με προστατέψει... Έβλεπα τα δάκρυα στα μάτια του μεγαλύτερου αδερφού μου, του Καλίμπ, καθώς τρέχαμε να κρυφτούμε στο καταφύγιο την ώρα των βομβαρδισμών.

Μπορεί να ήμουν τριών χρονών, όμως ήξερα πως αυτό το τρέξιμο δεν είναι παιχνίδι, αλλά ο μόνος τρόπος Σωτηρίας. Σωτηρία..... τη λέξη την άκουσα για πρώτη φορά από το στόμα του πατέρα μου, του Αμπντουλάχ.

Είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει κι εμείς είχαμε κρυφτεί σε ένα καταφύγιο λίγα μέτρα μακριά από το γκρεμισμένο μας σπίτι.... Δεν καταλάβαινα γιατί δεν μπορούσα να πάω στην κούνια μου να κοιμηθώ, αφού νύσταζα... Δεν καταλάβαινα γιατί η μάνα μου δε μου έδινε γάλα, αφού πεινούσα.... Δεν καταλάβαινα γιατί δεν είχε κουβέρτα να με σκεπάσει, αφού κρύωνα.... Άρχισα να κλαίω, όχι από την πείνα και το κρύο, αλλά γιατί δεν είχα προλάβει να πάρω μαζί μου το αγαπημένο μου αρκουδάκι, τον Τέντα. Τον αγκάλιαζα κάθε φορά που ένιωθα φόβο. Φόβος... τη λέξη την πρωτάκουσα από το στόμα της μάνας μου....

«Φοβάμαι για τη ζωή μας!», είπε εκείνο το βράδυ στον πατέρα μου. Κι εκείνος σηκώθηκε επάνω... έμεινε για λίγο σιωπηλός και γυρνώντας το βλέμμα του της είπε πως ο δρόμος της Σωτηρίας μας βρισκόταν στον Καναδά.

Τελικά, η Σωτηρία και ο Φόβος κατάλαβα πως ήταν κάποιοι που πήγαιναν μαζί. Για να σωθούμε, έπρεπε πρώτα να φοβηθούμε.... Την άλλη μέρα το πρωί η μάνα μου με πήρε στην αγκαλιά της... τι ζεστή που ήταν εκείνη η αγκαλιά.... ο Φόβος εξαφανίστηκε.... Ήμουν ανυπόμονος.... Ήθελα να δω τη Σωτηρία.... Άκουσα τον πατέρα μου να ξαναλέει πως η Σωτηρία μας βρίσκεται στον Καναδά. Εκεί ζούσε η αδερφή του και μας περίμενε μαζί με τη Σωτηρία.... Όμως η μάνα μου του είπε πως πρέπει πρώτα να περάσουμε τα Σύνορα..... Πάλι δεν καταλάβαινα.... Δηλαδή η Σωτηρία μας βρισκόταν πέρα από τα Σύνορα; Και πού ήταν επιτέλους αυτά;

Πόσες νέες λέξεις άκουσα μέσα σε λίγες ώρες... Λέξεις που συνοδεύονταν από τρομακτικούς βομβαρδισμούς, αίμα αθώων, δάκρυα και Θάνατο. Δεν ήξερα τι θα πει Θάνατος, όμως τον είδα μπροστά μου, όταν αντίκρισα ένα μικρό κορμάκι να κείτεται στο χώμα και μια μάνα να θρηνεί δίπλα του και φωνάζει: «Αλή, άνοιξε τα μάτια σου και μίλησέ μου, παιδί μου».... Δηλαδή ο Θάνατος ήταν κάποιος που έκλεινε σου τα μάτια για πάντα και ακινητοποιούσε το σώμα σου....; Αυτός ο Θάνατος δεν έπαιζε τίμια παιχνίδια... ήταν πολύ ύπουλος τελικά....

Έβρισκε μικρά παιδιά, τα ξεγελούσε με παιχνίδια, τα σκότωνε κι ύστερα, έκανε τις μάνες τους να σπαρταρούν πάνω από τα άψυχα κορμιά τους.... Ε, λοιπόν, το είχα πάρει απόφαση: ΔΕΝ ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΠΑΙΞΩ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΜΕ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ!

Είχα γαντζωθεί μέσα στη ζεστή αγκαλιά της μάνας μου, καθώς προχωρούσαμε ασταμάτητα ανάμεσα σε γκρεμισμένα σπίτια και κατεστραμμένες γειτονιές... Ο Καλίμπ κρατούσε το χέρι του πατέρα μας και παραπονιόταν ότι πεινάει και διψάει.... Κι εκείνος του έλεγε: «Κάνε υπομονή θα φτάσουμε στην Τουρκία κι ύστερα στην Ελλάδα και τότε όλα θα είναι καλύτερα..» Αποκοιμήθηκα γλυκά, περιμένοντας να συναντήσω τη Σωτηρία!

Όταν ξύπνησα, είδα μπροστά μου ένα τεράστιο μπλε τοπίο....

Δεν είχα ξαναδεί ποτέ μου κάτι τέτοιο και ρώτησα τη μάνα μου τι είναι... Εκείνη μου είπε πως είναι η Θάλασσα της Σωτηρίας μας. Ώστε, λοιπόν μέσα σ' αυτή τη Θάλασσα είναι κρυμμένη η Σωτηρία; Ωραία που είναι η Θάλασσα σκέφτηκα και θέλησα να παίξω μαζί της.

Άφησα το χέρι της μάνας μου κι έτρεξα στην αμμουδιά για να πατήσω τη Θάλασσα και να βρω τη Σωτηρία που μου είχε κρυφτεί!! «Μη!!» ακούστηκε τρομαγμένη η φωνή της μάνας μου.

«Δεν ξέρεις να κολυμπάς! Θα πνιγείς!» Τότε ξανάνιωσα το Φόβο! Κατάλαβα για ακόμα μια φορά γιατί η Σωτηρία και ο Φόβος πήγαιναν μαζί.... Πρώτα θα φοβόμουν τη Θάλασσα, αλλά ύστερα αυτή θα μου φανέρωνε τη Σωτηρία, παίζοντάς μου παιχνίδι...

Στην αμμουδιά βρισκόταν μια μαύρη πλαστική βάρκα, ένας άνθρωπος που ο πατέρας μου τον αποκαλούσε «Τούρκο», ο

αδερφός μου, η μάνα μου κι άλλοι δεκατέσσερις άνθρωποι που θα έπαιζαν κι αυτοί το ίδιο παιχνίδι με μας. Έψαχναν να βρουν τη Σωτηρία που τους έπαιζε κρυφτό μέσα σ' εκείνη τη μπλε Θάλασσα που μας έκανε να φοβόμαστε... «Άσχημο αυτό το παιχνίδι», είπα στη μάνα μου. «Δε μου αρέσει. Πάμε να φύγουμε.

Τη φοβάμαι αυτή τη Θάλασσα, μάνα».... «Αϊλάν, πρέπει να το παίξουμε αυτό το παιχνίδι, παιδί μου, αλλιώς δε θα έχουμε Ελπίδα Σωτηρίας». Ελπίδα.... Ακόμα μια λέξη που πρέπει να ανακαλύψω τη σημασία της.... Δηλαδή, εκτός από τη Σωτηρία, η μπλε Θάλασσα έκρυβε και την Ελπίδα. Και για να παίξουμε εκείνο το παιχνίδι έπρεπε ο πατέρας μου να δώσει χρήματα στον Τούρκο που φαινόταν ο αρχηγός του παιχνιδιού.

Μπήκαμε μέσα σ' εκείνη τη μαύρη πλαστική βάρκα... το παιχνίδι ξεκινούσε, λοιπόν... Ο ήλιος βασίλευε κι είχε αρχίσει να νυχτώνει.... Είχε ξαναεμφανιστεί ο Φόβος.... Πρόλαβα πριν σκοτεινιάσει και τον είδα στο πρόσωπο της μάνας μου, στα μάτια του αδερφού μου, στο βλέμμα των υπόλοιπων παιχτών του παιχνιδιού που είχαν στοιβαχτεί μέσα στη βάρκα. Τον ένιωσα ξανά, όταν η βάρκα άρχισε να κλυδωνίζεται επικίνδυνα και να κινδυνεύει να βυθιστεί.....

Τώρα μου έμενε να συναντήσω την Ελπίδα και τη Σωτηρία... Η ώρα περνούσε κι άκουσα τον πατέρα μου να λέει στη μάνα μου: «Βλέπεις εκείνα τα φώτα; Εκεί βρίσκεται η Ελλάδα.... Η Σωτηρία μας!» Πίσω από εκείνα τα φώτα βρίσκονταν κρυμμένες η Ελπίδα και η Σωτηρία μας; Ήμουν κουρασμένος.... Έκλεισα τα μάτια κι αποκοιμήθηκα.....

Δεν κατάφερα να αντέξω να συναντήσω την Ελπίδα και τη Σωτηρία. Η βάρκα που μας μετέφερε ανατράπηκε..... εγώ, ο Καλίμπ και η μάνα μας αποδειχτήκαμε «κακοί παίχτες».... Δεν ξέραμε να κολυμπάμε... Το «παιχνίδι της Σωτηρίας» σταμάτησε στο Φόβο.... Το έληξε ο Θάνατος τόσο άδικα και άδοξα... Άσχημο παιχνίδι τελικά..... ειδικά για εκείνους που απελπισμένοι ψάχνουν την Ελπίδα και τη Σωτηρία στα φώτα της αντικρινής στεριάς.... Τα φώτα εκείνα έσβησαν για πάντα μέσα στο βαθύ μπλε της Θάλασσας.... όχι μόνο για μας αλλά και για πολλούς άλλους «κακούς παίχτες» που ταξίδεψαν και θα συνεχίσουν να ταξιδεύουν μέσα σε μαύρες

πλαστικές βάρκες, ψάχνοντας απεγνωσμένα την Ελπίδα και τη Σωτηρία χωρίς να ξέρουν να κολυμπούν.... Χωρίς να ξέρουν τους κανόνες στο «παιχνίδι» που τους παίζει ο Θάνατος....

Μην ψάξετε να με βρείτε σε καμιά βάρκα, ούτε στην αμμουδιά... Εκεί βρίσκεται μόνο το άψυχο κορμάκι μου που το παρέσυρε ο Θάνατος. Θα με βρείτε, αν σηκώσετε το βράδυ τα μάτια σας στον ουρανό. Είμαι κι εγώ ένα από τα μυριάδες αστέρια που τον φωτίζουν και που θα λάμπουν για πάντα... Ακόμα κι όταν σβήσουν τα φώτα από την αντικρινή στεριά της Ελλάδας.... Της χώρας που έθαψε για πάντα στην αμμουδιά της την Ελπίδα και τη Σωτηρία που εγώ δε γνώρισα!

Είμαι ο Αϊλάν, γεννήθηκα στη Συρία πριν από τρία χρόνια..... Τώρα κατοικώ στον ουρανό της Ελπίδας.... Προσεύχομαι κάθε βράδυ για όλα εκείνα τα παιδιά που παίζουν άθελα τους «παιχνίδι» με το Θάνατο..... Εύχομαι να συναντήσουν τη Σωτηρία που εγώ ποτέ μου δε συνάντησα... Θέλω να σηκώσετε τα χέρια σας ψηλά και να δείξετε τ' αστέρια..... Θα είναι για μένα υπόσχεση πως δε αφήσετε κανέναν πια να παίξει «παιχνίδια Θανάτου» με τα παιδιά! Είμαι ο Αϊλάν....

0 σχόλια

Ταξινόμηση κατά:

Παλιότερα

Προσθέστε ένα σχόλιο...

[Πρόσθετο σχολίων στο Facebook](#)

